

Sarıgöl Roman Mahallesi

– Şenol Durmuş · 22 Ekim 2010

Bir insanın mutluluğu tarif edilemez derler. Yaşayan bilirmiş. Raci mutluluğun doruk noktasına ulaşmıştı. Cebindeki bozuk paraları, kağıt paraları defalarca saydı. Fakirin mutluluğuydu para. Bugün onu yakalamıştı.Çevresini dikkatli bir şekilde kontrol ettikten sonra paranın bir kısmını çorabına sakladı. Yaptığı bu hareketten dolayı belki de utanıyor, sıkılıyordu ama ne yapsın midyeci Raci mecburdu bunu yapmaya.

Elli küsür yaşında bir adam için ayıp sayılacak bir hareketti. Hayatında hiç kimseyi soymayan bir insan olarak Raci yıllardır, kendi kendini soyan bir tip olmuştu. Bu yüzden olacak ki başı hiç belaya girmemişti. Hem suçlu, hem de mağdurdu midyeci Raci. Kendi kendisini şikayet edecek hali de herhalde olamazdı. Kendisini soymaktan dolayı bir kişi henüz tutuklanmamıştı, bunu da çok iyi biliyordu..

Fakat lanet karısı yakalarsa onun işini bitirirdi. Para kazanmak kolay mıydı?.. Aksaray meydanında sabaha kadar dolaşmış, kan ter içinde kalmış, zorlukla da olsa tezgahında ki bütün midyeleri satmıştı. Müşterileri de aslında pek elit kesim sayılmazdı. Sarhoşlar, tinerciler, psikopatlar, köprü altında yatanlar en iyi müşterileri sayılırdı. Üstelik geçmiş yıllarda geçirdiği iş kazaları vardı ki şimdiye kadar yaşadığına şükür ediyordu.

Birkaç kez kıcımdan bıçaklanmış, hasılatı gasp edilmişti. Bir kez de tinerciler midye tezgahını elinden zorla almış, midyeleri afiyetle yemişle üstelik onu feci şekilde dövmüşlerdi.. Polise gittiğinde ise yine dayak yemekten zor kurtulmuştu. Polisler fena çıkmıştı.

-"Ulan hergele gece vakti ne işin var Aksaray meydanında, yapacak başka işin yok mu senin, hadi sittir git ulan başımızdan!" ..

Bunları düşünürken midyeci Raci yaklaşık bir saattir yürüyordu. Sarıgöl Roman mahallesinin girişinde kaldırıma oturdu. Yıllardır aldığı kiloları artık taşıyamıyordu. Sık sık terliyor nefes darlığı çekiyordu... Bir sigara yaktıktan sonra mahallesine göz ucuyla baktı. Yıllardır hep bu hareketi yapardı. Sabahlara kadar dolaşır, gezer ve de hava aydınlanırken mahalleye gelir, bu kaldırımda oturur bir sigara içer, hayallere dalar, hüzünlenirdi.

Kurumuş dere yatağında karşılıklı evler dizilirdi. En sefil bir gece kondu dahi bu evlerin yanında bir villa gibi dururdu. İstanbulda yaşayanlar bu mahalleyi çok iyi bilirdi. Burası bela kokardı. Yarı ahşap, yarı tenek, araba lastiklerinden yapılmıştı bu hilkat garibes evler. Evler de insanlar da kaderine terkedilmişti. Mahallenin tek avantajı vardı. Mahallede kira, elektirik, su derdi yoktu. Arazisi devlet arazisi sayılırdı. Şimdiye kadar mahallede bir Allahın kulu elektirik, su faturası da ödememişti.

Geçmiş yıllarda suyu, elektiriği kesmeye gelmişlerdi ama mahalleli buna müsaade etmemişti. Görevliler çoğu kez canını zor kurtarmıştı. Sayısız iski personeli, elektrik idare memurları dövülmüş hatta bazıları bıçaklanmıştı. Üstelik araçları bile yakılmıştı. Bu yüzden görevliler korkudan olacak ki yıllardır mahalleye giremiyordu. Mahallede herşey bedava sayılırdı. Raci bunları da düşünürken mutluluğu daha çok artıyordu. Ya bir de fatura ödeseydi, şimdiye kadar acaba nasıl geçinecekti?

Tezgahını koluna takan Raci ağır ama bir o kadar emin adımlarla evlerin arasında yürümeye başladı. Havlayan köpekler, kediler, yarı çıplak çocuklar arasında yürürken çocukluk arkadaşı Salih'i gördü. Her zaman olduğu gibi perişan kıyafetiyle bir ağacın dibinde sızmış yatıyordu şarapçı Salih.. Sağında, solunda boş şarap şişeleri dağınık bir şekilde etrafına saçılmıştı. Mahallenin bir köpeği de Salih'e sarılmış uyuyordu bir sevgili gibi.

Raci gülümsedi. Hayret ediyordu..Bu adam yıllardır çalışmadan nasıl böyle yiyip içip yatıyordu. Üstelik altı çocukta cabası.Ama az çok tahmin ediyordu. Raci gibi dürüst alın teriyle para kazanan adamı artık bu mahallede bulmak zordu. Mahalleli son yıllarda değişmişti. Raci bu mahallenin insanıydı ama farklıydı. Hayatında yasadışı hiçbir iş yapmamıştı, sabıkası yoktu. Yıllardır hep çalışmış, seyyar satıcılık yapmış, para kazanmıştı. Çok yumuşak huylu, korkak ve çekingen bir insandı.

Bu mahallede her numara dönerdi ama O şimdiye kadar bu numaralardan bir rakam bile olmadı. Gençliğinde bir kez arkadaşlarına uyup hata yapmıştı ama araya devletin şefkatli kolları girmiş, Racinin hatasını engellemişti. Devlete şükreliyordu.

Karakolda yediği dayakların, hele o falakaların acısını hala unutamamıştı. Bir daha da tövbe etmişti. Çoğu zaman bu yediği dayak rüyasına giriyordu. Elli yaşında olmasına rağmen yediği dayak yüzünden bazen altına kaçırıyordu. Karısı Ziyet bağırır, çağırır, kızar, isyan ederdi ama zavallı midyeci Raci ne yapsın, duygusal yumuşak bir insandı. Karısı bu huyu yüzünden ona Pamuk Prenses diyordu sürekli...

-"Allahın belası Pamuk Prenses gene mi rüya gördün, yatağı ıslatmışsın, geberesice utanmaz, kocamış adam oldun!" diye haykırırdı.

Arkadaşı Salih, Raci'ye çorabında sakladığı paraları hatırlattı. Raci de akşama doğru iki şişe şarap içecekti sakladığı parayla. Tek zevki buydu. Suçluluk duygusu içinde yürürken bazı kadınların cırtlak seslerini duydu. Evlerinin önünü süpüren komşu kadınlar her sabah olduğu gibi kavga ediyordu. Temizlik yüzünden başlayan bu tartışmaya destekçileri de katılmıştı. Raci yürürken gülerken bunları izliyordu.

-"Abe çirkef karı utan utan"

-"Asıl sen utan kokuşmuş, benim neyim var utanacak?"

-"Senin ağzına sı....m kara suratlı yılan."

- "Meryem uğraşma şu şıfıntıyla bak işine"
- "Şıfıntı sensin, üstünden geçmeyen mi kaldı utanmaz kadın"
- "Bana mı dersin cadaloz?"
- "Ne olmuş sana dedim ya."

Evlerin birinden erkek sesi duyuldu:

- "Ulan kapayın çenenizi uyuyoruz be kaşıntınız mı var sabah sabah zilliler?"

Tartışmalar, patırtılar, çıkan ses yüzünden durdu. Birbirine kin ve nefretle bakan kadınlar süpürmesine devam ederken midyeci Raci güldüğü halde önlerinden geçti. Evin tahta kapısının önüne geldiğinde oğlu Tarık ile karşılaştı. Tarık evin bitişiğindeki bir odadan çıkardığı tüyleri dökülmüş, yaşlı sıska bir beygirle karşısına çıktığında Raci merakla sordu:

- "Evladım Tarık daha çıkmadınız mı be, geç kaldınız hala burdasınız. Başkaları üşüşmeden çöplüğe damlayın, yoksa ne kağıt kalır ne de şişe. Saat kaçtır?"

Oğlunun suratı biraz asıktı. Tarık büyük oğluydu.

- "Çıktık baba, at gene huysuzluk yapıyor hasta mıdır nedir, akşamdan kafam takıldı, bir arıza vermese bari."

Raci oğlunu uyardı:

- "Oğlum hayvandır bu motor değil ki, fazla yormayın onunda bir canı var, dinlendire dinlendire koşturun beygircağızı, hadi sağlıcakla."

Raci eve girerken oğlu atı arabaya bağlamak için hareketlendi. Racinin iki oğlu bir kızı vardı. İki oğlu da huyu suyu aynı Raci gibiydi. İki oğlu da yıllardır çöplüklerde kağıt şişe toplar evin geçimine yardımcı olurlardı. Raci içeri girdiğinde karısı Ziyet'in uyuduğunu görünce sevindi. Kirlili beyaz önlüğünü çıkardıktan sonra çekyata uzandı. Çoraplarını elbiselerini çıkarmadı. Çünkü çorapta zulası vardı. Tehlikeye girmenin hiçbir anlamı yoktu. Zaten ayaklarını da ayda bir kaç kez yıkardı.

Rahatlıkla gözlerini kapattı. Öğleden sonra gözlerini açtığında karısı bağıırıyordu:

- "Akşama Pervin'i istemeye gelecekler. Kalkta alışveriş yap, pasta kurabiye al gel hayırsız koca, eşek hadi kalk."

Raci irkildi birden, unutmıştu. Bugün kız istemeye geleceklerdi. Yattığı yerden doğruldu, gözlerini oğuştururken sordu:

- "Ziyet bak kız son kez söylüyorum, bu Çamur Yaşar'ın oğlu pek hoşuma gitmiyor, sen ne dersin?"

Karısı adeta iskelet gibi zayıftı. Kızgınlığından olacakki bağıırırken kemik sesleri geliyordu. Bağıırıyordu:

-"Hayvan herif sen adam olmayacaksın, başımıza talih kuşu kondu. Mahallenin en zenginleri Pervin'i alacaklar, senin hoşuna gitmemişmiş, daha ne istersin be, senin gibi çulsuz bir midyeciye ya da kalaycıya mı verelim kızı?"

Raci karısının bu şekilde köpürmesine alışkındı.

-"Kız zengin dersinler diyorsun da ama yaptıkları işler sakat işler be kuzum, kız hapsilere ziyarete gitmekten helak olacak benden söylemesi."

Ziynetin öfkesi gittikçe artıyordu:

-"Be hayvan Çamur Yaşar hem çeribaşı hem de mahallenin en iyi esrar satıcısı, oğlu da mahallenin en iyi hırsızı. Bir gecede en az beş dükkan soyarmış. Daha ne istersin, parayla oynuyorlar Allahın belası. Senelerdir çalmadın çırpmadın da ne oldu sanki, mahalle de herkes zengin oldu sen ise kendini de bizi de süründürdün. Nusret abim zamanında sana söylemedi mi. Enişte midye satacağına esrar sat eroin sat dedi. Ama sen tavşan yürekliliğinden, ödlekliliğinden midyeden başka hiçbir bok satmadın. Allah belanı versin senin. Senin yüzünden sürünüyoruz. Bari Pervin kendisini kurtarsın, daha ne istersin."

Raci susmak zorunda kalmıştı. Karısı haklıydı, doğruyu söylüyordu.

-"Tamam kuzum akşama gelsinler"

-"Gelecekler zaten, hadi hasılatı ver çabuk"

Raci panikle elini cebine attı.

-"Al be kuzum işte hepsi bu cancağızım."

Evde hemen temizlik operasyonuna girişildi. Evde de zaten iki çekyat birkaç kilim, siyah beyaz bir televizyon vardı. Tüm aile bir oda içersinde bu çekyatlarda ve yer yatağında uyurdu. Bu odada yatılır, yemek yenir, misafir ağırlanırdı. Bir odayı adeta dört oda gibi kullanırdı aile. Tüm mahalleli gibi.

Pervin en yeni cicilerini bicilerini giymişti. Gerçekten kız mahallenin en güzel, en çekici kızıydı. Aksi halde biraz çirkin olsa kim Raci'nin kızını isterdi ki. Mahallenin en namuslu en sefil insanıydı.. Raci'nin iki kayınçosu kızın iki dayısı da bu önemli günde kızın evine gelmişti. Aile büyükleri olarak üstlerine düşen görevi yapacaklardı. Hava kararırken kapı çalındı. Evdekilerde heyecan zirve yapmıştı. Raci misafirleri karşıladı. Damat adayının elinde çiçek vardı.

Kayınpeder adayının elinde ise iki paket tatlı süslü bir şekilde paketlenmişti. Üstelik marka bir tatlıydı. Güllüoğlu.

Mahallenin en önemli ailesi kız istemeye gelmişti. Çekyatlara oturdular. Raci her ihtimale karşı kahvehaneden iki sandalye dahi getirtmişti. Kayınpeder Çamur Yaşar kısa boylu, zayıf, karga suratlı bir adamdı. Damat adayı oğlu ise daha zayıf, daha da kısa, esmer, adeta saksığan gibi kara suratlı bir tipti. Giydiği beyaz takım elbise içinde sanki süt kazanına düşmüştü. Kaynana ise gözlüklü, baykuş gibi bir kadındı.

Fakat mahallenin en asil en soylu insanları olduğu her hallerinden belliydi. Çünkü onlar soydan aristokrattı. Yaşar'ın babası, dedesi, onun dedesi çeribaşydı.

Çamur Yaşar evi, evdekileri göz ucuyla süzdü, küçümseyerek bakıyordu.

"Eee naparsınız, nasılsınız, iyi misiniz, Raci kızanlar yoktur nerededir?"

Raci sıkılıyor, ofluyor, terliyordu...

"Sorma be Yaşar işleri çıkmıştır. Bazen geç gelirler, ne yaparsın geçim dünyası işte."

Çeribaşı Çamur Yaşar etrafı tekrar güzelce bir inceledi. Sinsi sinsi güldü düşündü.

"Bizim kızan adam olmaz sanki başka kız yoktu, her neyse"

Çamur Yaşar kızın iki dayısına döndü.

"Sizler ne yaparsınız Nusret, Hasret.. İşler nasıl?" diye sordu. İki dayı da mahallenin en eski, en saygın yan kesicisi olarak tanınırdı. Çamur Yaşar gelin adayının iki dayısına daha çok ilgi gösteriyordu meslekleri icabı. İki dayı da memnuniyetle güldü. Hasret hararetle konuşuyordu :

"Valla sorma Yaşar dayı işler bir kesattır, bir bozuktur gidiyor. Kriz midir nedir kimse de bir lira kalmamıştır. Nusrete sor istersen, dün tam beş otobüs, sekiz minibüs'e bindik. Kaç kişiyi yokladık, çarptık, elli lirayı bile toplayamadık."

Çamur Yaşar başını büyük bir ciddiyetle salladı...

"Doğrudur kızanlar doğrudur. Eskiden bir kilo esrar satarken şimdi yarım kilo zor satıyorum. Onu da zarbolara veriyorum, adamlarda insafta kalmamış, nerde o eski sipaliler"

"Siz de zengin semtlere takılın, Etilere, Beşiktaş'a gidin. Para da, insanlıkta artık oralarda."

Damat adayı küçük Yaşar ise mahcubiyetle, heyecanla başı öne eğik olduğu halde lafa iştirak etti:

"Nusret abi kaç kez dedim gel bize katıl, artık papelde, arpacılıkta para kalmadı."

Hasret araya girdi:

"Doğru söylersin de küçük Yaşar, artık biz yaşlandık be, ikinci kata çık, bilgisayarını yükle, yok televizyonu yükle, zor be anam zor. Kilit kır, zor işler be, genç olsak neyse."

Küçük Yaşar akraba olacağı insanlara iş teklifini tekrarladı.

"Olsun be Hasret abi sen de gel gözcülük yap, erkete ol, senin de payına birşeyler düşer"

"Öyle dersin de biz de gözcülük yapacak göz mü kaldı sanki, artık önümüzü bile zor görüyoruz öyle mi Nusret?"

Nusret ciddiyetini hala muhafaza ediyordu.

"Öyle öyle, hey gidi gençlik hey."

Midyeci Raci konuşmaları dinlerken, kafasını burnunu, kulaklarını karıştırıyordu. Canı gittikçe sıkılıyordu, düşünüyordu. "Allah belanızı versin isteyin kızı da gidin" diye isyan ediyordu.

Çamur Yaşar oğlunu övgü dolu sözlerle methediyordu.

"Kendi oğlum diye demiyorum çok çalışkandır. Evine gül gibi bakar. Daha çocukluğunda para kazanmaya başlamıştı. Mahallede eline su dökebilecek kimsecikte yoktur. Askerde terhis olurken bile bölüğün deposunu soymuştu. Dünyanın atletini, donunu, çorabını bütün mahalleye bedava dağıtmıştı. Öyle değil mi Hasret?"

Hasret ile Nusret başlarını sallayarak onayladı.

"Öyle öyle, bize de ikişer takım atlet don, iki çiftte çorap vermişti. Tam dört sene kullandık."

Nusret dayanamadı :

"Askeriye malı be, sağlam maldı be" dedikten sonra "Keşke böyle bir evlada herkes sahip olsa, daha insan ne ister, tıpkı sana çekmiş Yaşar dayı."

Yağlama yıkama tam gaz devam ediyordu. Nusret:

"-Valla Yaşar senin oğlun diye demiyorum çocukluğunda bile iyi hırsızdı. Bir sefer beni bile çarpmıştı. Bira al diye para vermiştik kaçtı, üç ay sonra anca görebildim."

Küçük Yaşar mutluluktan, sevinçten, iltifattan erimişti. Pervin ise kahveleri pişirirken koca adayının bu meziyetlerini duydukça eriyordu. Sonunda tek odalı bu lanet evden kurtulacaktı. Çamur Yaşar'ın da koltukları haddinden fazla kabarmıştı. Cebinden bir plaka esrarı çıkartarak Nusrete doğru fırlattı.

"Sar be Nusret, bir üçlü çekelim."

Raci bütün bunları hala bıkkınlıkla dinliyordu. Nusret..

"Emrin olur Yaşar dayı derken esrarlı sigarayı sarıyordu..."

Kavheler gelince damat adayı küçük Yaşar Pervin'in geniş kalçasına, kalın bacaklarına bakmayı ihmal etmedi. Pervin de Yaşar'ın saksağan suratına büyük bir aşk ve sevgiyle baktı. Sigaradan kalın bir duman çeken Çamur Yaşar gülüyordu..

"Eh bizim oğlanın çeyizi hemen herşeyi hazır. Evin deposunda sayısız buzdolabı, televizyon, çamaşır makinası, bulaşık makinası ne ararsan fazlasıyla var. Bu yaz iyi çalıştı, en az elli yer soydu da yakalanmadı kerata. Artık düğün tarihini konuşalım ne dersin Raci?"

1.Bölüm..